

## Arrest

nr. 110 871 van 27 september 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

##### *"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een Soenniet, afkomstig uit Mirpur, Azad Kashmir, Pakistan. U bent in het bezit van de Pakistaanse nationaliteit. Sinds een tiental jaren bent u woonachtig in Wah Cantt (Wah Cantonment) nabij Rawalindi in de provincie Punjab. U baatte in Pakistan een hotelletje uit, eerst in Azad Kashmir en later in Wah Cantt. In december 2010 werd u op een dag na het afsluiten van uw hotel door drie onbekenden ontvoerd op straat. U werd bedwelmd en toen u terug bij bewustzijn kwam, bleek u in een kamer opgesloten te zijn. U werd daar twee maanden vastgehouden, tijdens dewelke ze u om geld vroegen en u mishandelden en folterden. U was evenwel niet in staat te betalen. Zelfs toen ze u aanboden de helft maar te betalen, kon u dit nog steeds niet. Tot op heden weet u niet door wie u werd vastgehouden en ontvoerd of waar u tijdens die twee maanden werd vastgehouden. U weet enkel dat het in een bergachtige regio, vermoedelijk ergens in de Swat-regio was, en dat uw belagers een taal spraken die op Pashtou leek. Doordat u niet in staat was aan hun eisen voor losgeld te voldoen,*

hadden uw belagers schijnbaar het idee opgevat u aan anderen over te dragen of te verkopen. Hiertoe werd u op een dag van de plaats waar u eerst werd vastgehouden met de wagen naar een andere plaats gebracht. Daar aangekomen bleef u alleen achter in de wagen, terwijl uw ontvoerders naar een woning aldaar gingen kijken; vermoedelijk met de bedoeling u daar op te sluiten. Het was toen dat u er in slaagde de wagen open te doen en te ontkomen. U vluchtte weg naar een weg, waar een auto stopte. De passagiers van deze wagen besloten u mee te nemen naar Peshawar. Daar leenden ze u geld om naar huis te gaan. Ondertussen was uw echtgenote na uw ontvoering met uw kinderen ondergedoken bij haar zus in Wah Cantt. Het was daar dat u haar na uw terugkeer aantrof. Daar verbleef u 7 à 8 dagen, waarna u naar Lahore vertrok. U leefde sindsdien in angst en besloot het land te verlaten. U verkocht uw hotel en op 25 maart 2011 verliet u Pakistan. Via Abu Dhabi (VAE) vloog u toen naar België. Nog diezelfde dag kwam u in België aan. Op 28 maart 2011 diende u in België een asielaanvraag in. U kent in België ernstige medische problemen. U onderging hier reeds twee kransslagaderoperaties. U beweert dat deze een belemmering vormen om terug te keren naar Pakistan. Daarnaast vreest u ook bij terugkeer naar Pakistan door uw ontvoerders vermoord te zullen worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte; uw oude en nieuwe identiteitskaart; uw 'character certificate'; uw huwelijksakte; overlijdensaktes van uw beide ouders; documenten waaruit blijkt dat uw vader in 1947 vanuit India naar Kashmir in Pakistan diende te vluchten en toen al zijn eigendommen in India kwijtraakte en medische documenten die verband houden met uw slechte gezondheidssituatie in België.

#### B. Motivering

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Pakistan verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van zijn asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, dus ook over zijn documenten, eerdere visumaanvragen in derde landen en de door hem afgelegde reisroute. De asielinstanties mogen van een asielzoeker steeds correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort, afgeleverd op 14 september 2007 en geldig tot 12 september 2012 en dat u met dit paspoort op 26 juni 2008 een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk, dat u evenwel op 3 juli 2008 werd geweigerd. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit een eigen paspoort gehad te hebben (verklaring DVZ, vraag 21). Dit strookte dan weer niet met uw verklaringen in dit verband afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. U verklaarde op het Commissariaat-generaal immers in het verleden wel degelijk over een eigen paspoort te hebben beschikt. Dit bekwam u evenwel heel lang geleden, nog toen u in Azad Kashmir woonachtig was en moet sinds ongeveer 10 jaar reeds vervallen zijn. U vroeg dit toen aan met het oog op tewerkstelling in het buitenland. Dit ging evenwel nooit door (CGVS, p. 3). U voegde eraan toe dat het enige paspoort waarover u sindsdien beschikt heeft, het valse Pakistaanse paspoort is dat de mensensmokkelaar in 2011 voor u maakte en waarmee u in maart 2011 Pakistan verliet (CGVS, p. 3). U gaf tijdens ditzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal tevens te kennen nooit een verblijfsvisum te hebben aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk of enig ander Europees land (CGVS, p. 5). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke belangrijke elementen ondermijnen op ernstige wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook een aantal elementen met betrekking tot de door u voorgehouden illegale reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens

uw gehoor op het Commissariaat-generaal met een vals Pakistaans paspoort op uw echte naam N. A. {..} vanuit Pakistan via Abu Dhabi (VAE) naar België te zijn gevlogen, terwijl u voorheen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde met een groen vals paspoort te hebben gereisd, waarvan u buiten de kleur van het paspoort en de bemerking dat het uw foto bevatte geen verdere informatie kon geven. De nationaliteit en identiteit die u tijdens uw reis had aangenomen waren u toen onbekend (verklaring DVZ, vraag 34). Opmerkelijk is ook dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde met een Pakistaanse smokkelaar genaamd Mumtaz te hebben gereisd, terwijl u over de identiteit van de persoon waarmee u reisde op het Commissariaat-generaal niet verder kwam dan dat hij op een Pakistaan leek, alsook dat hij nooit zijn naam meedeelde en iedereen hem enkel met 'Sir' aansprak (verklaring DVZ, vraag 34; gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook wat betreft het exacte tijdstip van uw vertrek uit Pakistan legde u weinig coherente en eenduidige verklaringen af. Herhaaldelijk hiernaar gepolst tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u op bepaald ogenblik aan in december 2010 en niet in maart 2011 te zijn vertrokken uit Pakistan. U gaf vervolgens te kennen zich missproken te hebben (CGVS, p. 3 en 4). U legde evenmin enig document neer ter staving van uw reisweg. Hierdoor, gecombineerd met de vaststelling dat u over een geldig paspoort beschikte, waarvan u het bestaan achterwege hield, rijst sterk het vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw vertrek uit Pakistan (eerder vertrek uit Pakistan, vertrek met eigen paspoort uit Pakistan, etc.).

Aangaande de door u aangehaalde ontvoering, dewelke de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vertrek uit Pakistan, dient voorts opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband wordt ondermijnd door het feit dat u hierover tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal maar weinig concreet en gedetailleerd kon vertellen. Wat betreft het tijdstip van uw ontvoering geraakte u bijvoorbeeld niet verder dan dat u in december 2010 werd ontvoerd. De exacte datum was u onbekend (CGVS, p. 5). U haalde aan twee maanden te zijn vastgehouden, maar kon evenmin duidelijk aangeven wanneer juist u kon ontsnappen. U geraakte niet verder dan dat het vermoedelijk eind februari 2011 moet zijn geweest (CGVS, p. 6 en 7). Over de identiteit van uw ontvoerders en de locatie waar u gedurende die twee maanden zou vastgehouden zijn, kon u evenmin veel vertellen. Buiten het feit dat ze een taal spraken die op Pashtou leek en dat u in een bergachtige regio, vermoedelijk ergens in de Swat-regio, in een woning werd vastgehouden, wist u niks meer hierover (CGVS, p. 6). U slaagde er ook niet in veel informatie te verschaffen over uw ontsnapping. U kon niet aangeven waar ergens u uit deze auto ontsnapte, waar ergens u hierna een lift vond die u naar Peshawar bracht en hoe die familie heette die u deze lift aanbood (CGVS, p. 7). Verwacht mag worden dat u in staat bent met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van uw asielrelaas uitmaken en die u persoonlijk heeft meegemaakt, meer informatie te verstrekken. Dat uw echtgenote tijdens uw ontvoering bovendien naliet de politie over uw ontvoering in te lichten, komt evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas ten goede. Dat uw echtgenote de politie van u niet mocht inschakelen omdat uw belagers u met de dood hadden bedreigd indien zij de politie zou waarschuwen, overtuigt niet (CGVS, p. 6 en 7). Deze verklaring voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten is niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Bovendien is er ook de vaststelling dat u na uw ontsnapping zelf naliet de politie over uw ontvoering in te lichten. Uw verklaring voor dit nalaten, dat u dit niet durfde te doen en weinig geloof heeft in de werking van de politie, overtuigt evenmin (CGVS, p. 7 en 8). Er kunnen tot slot ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij het feit dat ook niemand van uw broers of zussen, nochtans ingelicht over uw ontvoering door uw echtgenote, de hulp van de politie inschakelde (CGVS, p. 8). Het nalatige handelen van u, uw echtgenote en familieleden zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling. Verwacht mag immers worden dat in een dergelijke situatie de politie wordt ingeschakeld. Tot slot bleek u evenmin in staat van deze beweringen enig begin van bewijs neer te leggen.

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, u legt in dit verband meerdere documenten neer, dient te worden gesteld dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor

een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit, familiale situatie en achtergrond, zoals blijkt uit de door u neergelegde geboorteakte; identiteitskaarten, 'character certificate', huwelijksakte, overlijdensaktes van uw beide ouders en andere documenten die betrekking hebben op uw vader, staan hier op geen enkel ogenblik ter discussie. Zij vormen evenwel geen bewijs van de door u aangebrachte redenen van vertrek.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1 A van de Conventie van Genève, en de materiële motiveringsplicht.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De bestreden beslissing bevat, wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus, een determinerend motief, in die zin dat het volstaat om de bestreden beslissing op dit punt te kunnen schragen, dat luidt als volgt: *"Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Pakistan verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria."*

Tegen dit determinerend motief brengt de verzoekende partij enkel in dat zij werd ontvoerd door onbekende mannen, en twee maanden lang werd gefolterd, ze van haar geld eisten, en zij uiteindelijk kunnen ontsnappen. Het zou voor haar onveilig zijn in Pakistan. Bovendien betoogt de verzoekende partij dat zij de bescherming van haar land van herkomst niet kan inroepen omdat zij er door de overheid van wordt verdacht banden te hebben met de taliban, en in Pakistan nog steeds veel corruptie

voorkomt. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijft.

2.5. Verder beslist de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat het asielrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig is, en wel omwille van tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar paspoort, haar reisweg, de gebruikte reisdocumenten, en haar beweerde ontvoering.

2.6. De bestreden beslissing bevat onder meer het volgende motief: *“Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort, afgeleverd op 14 september 2007 en geldig tot 12 september 2012 en dat u met dit paspoort op 26 juni 2008 een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk, dat u evenwel op 3 juli 2008 werd geweigerd. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit een eigen paspoort gehad te hebben (verklaring DVZ, vraag 21). Dit strookte dan weer niet met uw verklaringen in dit verband afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. U verklaarde op het Commissariaat-generaal immers in het verleden wel degelijk over een eigen paspoort te hebben beschikt. Dit bekwam u evenwel heel lang geleden, nog toen u in Azad Kashmir woonachtig was en moet sinds ongeveer 10 jaar reeds vervallen zijn. U vroeg dit toen aan met het oog op tewerkstelling in het buitenland. Dit ging evenwel nooit door (CGVS, p. 3). U voegde eraan toe dat het enige paspoort waarover u sindsdien beschikt heeft, het valse Pakistaanse paspoort is dat de mensensmokkelaar in 2011 voor u maakte en waarmee u in maart 2011 Pakistan verliet (CGVS, p. 3). U gaf tijdens ditzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal tevens te kennen nooit een verblijfsvisum te hebben aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk of enig ander Europees land (CGVS, p. 5).”*

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift zelf dat zij *“dit inderdaad niet (heeft) durven vertellen”*, en *“het was natuurlijk een vergissing maar dit zijn de redenen waarom verzoeker dit niet heeft durven vertellen”*. De verzoekende partij geeft als reden dat zij enorm veel schrik had om naar Pakistan te moeten terugkeren. De verzoekende partij bevestigt met andere woorden voormeld motief van de bestreden beslissing, en geeft voor haar tegenstrijdige verklaringen geen plausibele uitleg. Een kandidaat-vluchteling heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De commissaris-generaal heeft te dezen correct vastgesteld dat verzoekende partij het bezit van een Pakistaans paspoort en haar visumaanvraag verzwegen heeft. Het intentioneel verzwijgen van al deze feiten bij aanvang van de asielaanvraag wijst erop dat verzoeker niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht en dat hij de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden. Dit gegeven is wel degelijk relevant bij de beoordeling van een asielaanvraag. Het argument dat hij bang was om teruggestuurd te worden en dat hij medische problemen heeft die niet in Pakistan behandeld zouden kunnen worden, kan evenmin overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker er van bij aanvang op de Dienst Vreemdelingenzaken op werd gewezen dat hij de waarheid moet vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat zijn asielaanvraag wordt verworpen. Tevens werd hem meegedeeld geen personen te geloven die aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen (administratief dossier, vragenlijst CGVS, 12, p. 1). Dat verzoeker ondanks deze mededelingen toch een leugenachtige verklaring aflegt, doet terecht besluiten dat hij de Belgische asielinstanties intentioneel heeft trachten te misleiden, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.7. Voor de tegenstrijdigheden die de verzoekende partij vertelde met betrekking tot haar afgelegde reisweg en haar paspoort stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij het paspoort waarmee zij gereisd heeft nooit in handen heeft gehad, dat volgens de smokkelaar haar naam erin stond, dat zij dat niet zeker kan weten en dat zij ook niet meer details over het document kan vertellen.

Verzoekers verantwoording gaat evenwel voorbij aan de vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde met een groen vals paspoort gereisd te hebben zonder dat hij verdere informatie kon geven over de nationaliteit en identiteit daarin vermeld terwijl hij plots op het Commissariaat-generaal in tegenstrijd hiermee stelt dat hij reisde met een vals Pakistaans paspoort op zijn echte naam. De Raad wijst erop dat het verzoeker toekomt over kernaspecten zoals het gebruikte reisdocument van meet af aan eenduidige verklaringen af te leggen. De vaststelling dat verzoeker initieel niet lijkt te weten welke identiteit en nationaliteit in het gebruikte reisdocument stonden en op het gehoor bij het Commissariaat-generaal plots wel aangeeft dat het op zijn eigen naam was, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De Raad is voorts van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden bij de strikte controles op de luchthaven. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent het gebruikte reisdocument daar het in het licht van deze zeer scherpe controles onwaarschijnlijk is dat zij niet op de hoogte zou zijn van de organisatie van de reis.

Wat betreft de naam van de smokkelaar stelt verzoeker dat sommigen hem met 'sir' aanspaken en anderen met 'Muntaz'. Verzoeker wist dat dit niet zijn echte naam was maar kon hem uiteraard geen vragen stellen. De Raad ziet hoegenaamd niet in hoe dit betoog afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid waar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel een naam wist voor de smokkelaar, met name Muntaz, terwijl hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelt dat hij zijn naam niet meedeelde en iedereen hem met 'sir' aansprak. Verzoekers betoog gaat hier volledig aan voorbij. Bovendien voegt verzoeker weerom een tegenstrijdigheid toe aan zijn verklaringen door thans te stellen dat sommigen hem met 'sir' aanspraken en anderen met 'Muntaz', dit terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelde dat iedereen hem met 'sir' aansprak (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 4). Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker betoogt voorts zich inderdaad een keer vergist te hebben over de vertrekdatum maar dit betreft een minieme vergissing die niet raakt aan het asielrelaas in het geheel. Hij heeft dit trouwens bijna in dezelfde zin rechtgezet waaruit blijkt dat het om een verspreking gaat. De Raad wijst er echter op dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker moeite heeft om een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in zijn leven, met name het ontvluchten van zijn land van herkomst, correct in de tijd te situeren. Bovendien gaat het hier niet om een miniem tijdsverschil (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, pp. 3-4). De Raad beklemtoont voorts dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere elementen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag.

2.8. Verzoeker herhaalt voorts zijn verklaringen over de ontvoering, doch de Raad wijst er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen daar verzoeker op die wijze nalaat concrete argumenten aan te voeren. Waar verzoeker stelt dat hij zich de exacte data van de ontvoering niet kan herinneren omdat hij zodanig gemarteld werd, wijst de Raad er evenwel op dat de ontvoering van verzoeker een element is dat de kern van zijn asielrelaas uitmaakt en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij dit element nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker geen objectieve elementen aanbrengt, noch een geneeskundig getuigschrift neerlegt, waaruit zou blijken dat hij geheugenproblemen of -stoornissen heeft ten gevolge van de gebeurtenissen die hij zou hebben meegemaakt.

Waar verzoeker thans stelt zich te herinneren dat twee a drie personen Pashtou spraken en één persoon zowel Urdu als Pashtou sprak, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker zijn verklaringen thans tracht aan te vullen om de vastgestelde vaagheid in zijn eerdere verklaringen te ontcrachten, doch zijn nuanceringen vinden geen steun in het administratief dossier en vermogen aldus niet de motieven dienaangaande van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker erkent dat hij de naam van de familie die hem een lift gaf niet kent en blij was dat die mensen hem hielpen. Hij wilde ze zo min mogelijk lastig vallen. Evenwel blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij meer dan twee uur in de wagen met de familie die hem hielp heeft gezeten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 7). Gelet op deze tijdsperiode is het hoegenaamd niet geloofwaardig dat er geen namen werden uitgewisseld.

Verzoeker betoogt voorts nog dat het voor hem onmogelijk was om rond te lopen als verklaring waarom hij niet weet waar hij werd vastgehouden. De Raad wijst er evenwel nogmaals op dat het geheel van de vastgestelde vaagheden in zijn verklaringen omtrent zijn ontvoering is dat maakt dat zijn relaas ongeloofwaardig is. Eén element op zich mag misschien niet volstaan om de beslissing te schragen, maar het geheel van de gedane vaststellingen leidt in casu terecht tot het ongeloofwaardig bevinden van zijn relaas.

De Raad stelt tenslotte weerom vast dat verzoeker zich aangaande het motief dat de politie niet werd ingeschakeld opnieuw beperkt tot het herhalen en benadrukken van zijn verklaringen, doch bij gebrek aan concreet argument vermag dit niet het desbetreffend motief van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.9. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 en van de materiële motiveringsplicht.

2.11. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is voorts niet ernstig waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar verschillende passages uit verschillende internetartikels alsook uit een ambtsbericht en een reisadvies waaruit zou blijken dat gewone burgers aangevallen worden door militanten in het Noordwesten van Pakistan, er geregeld onschuldige slachtoffers vallen in het Noordwesten van Pakistan en er geregeld aanslagen zijn in het Noordwesten van Pakistan. Deze stukken werden tevens aan het verzoekschrift gevoegd, met name BBC *‘Peace bodies join hands to secure northwest Pakistan against militants’* van 8 juli 2012; *Plus News Pakistan ‘Pakistan’s Tribesmen mourn as bomb toll rises’* van 19 juni 2012; Press TV, *‘Gunmen attack grid station, kill at least 7 on northwest Pakistan’* van 9 juli 2012, het *‘Thematisch ambtsbericht Pakistan’* van december 2012 en het *‘Reisadvies Pakistan’* van 19 maart 2013.. De Raad ziet niet goed in welk punt verzoeker tracht te maken door telkenmale te verwijzen naar de situatie in het Noordwesten van Pakistan, aangezien hij niet afkomstig is uit deze regio. De Raad is van oordeel dat niets verzoekers terugkeer naar Pakistan in de weg staat.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In een derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, Richtlijn 2004/83/EG, artikel 62 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de materiële motiveringsplicht.

2.11. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn medische toestand, wijst de Raad erop dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet samen de omzetting, in Belgisch recht, vormen van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”*.

De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voornoemde richtlijn en het invoegen van deze begrippen (subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade...), voor ernstig zieke vreemdelingen voor een afzonderlijke procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gekozen, naast de asielpprocedure. Verzoeker beaamt zelf een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te hebben ingediend. Het komt niet aan de commissaris-generaal toe, in het kader van de subsidiare bescherming, de medische toestand van verzoeker te beoordelen en na te gaan of de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is, zoals verzoeker onterecht lijkt aan

te geven. Bijgevolg volstond in casu de volgende motivering: *“Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, u legt in dit verband meerdere documenten neer, dient te worden gesteld dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”*

2.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hoger desbetreffend wordt gesteld.

2.13. Een schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel.

2.14. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.15. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**



De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER